

Motion till riksdagen 2024/25:1380

av **Matheus Enholm m.fl. (SD)**

En behövlig myndighetsöversyn

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om aktivistiska och opinionsdrivande tjänstemän och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att lägga ned Institutet för mänskliga rättigheter och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att motverka opinionsbildande verksamhet på myndigheterna och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att inventera de svenska myndigheterna och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att låta Sieps upprätta ett bokslut över förlorat svenskt självbestämmande och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Av hävd påbjuder den svenska myndighetstraditionen saklighet och opartiskhet. Detta kan tyckas självklart, men i en tid då många myndigheter politiseras eller infiltreras av klaner och gäng är detta värt att påminnas om. Värden som en gång i tiden vuxit fram i symbios med nationalstaten och demokratin har verkat orubbliga men är inte det längre. Självgod politiker berusade av tanken på sin egen upplevda godhet och besatta av den så kallade Sverige bilden glömmer gärna traditionen med samhällsnyttiga och ändamålsenliga myndigheter till fördel för politiserade, opinionsbildande och av egna nätverk infiltrerade myndigheter. Så här kan det givetvis inte fortsätta. I och med Tidöavtalet har ett visst arbete för att stävja detta inletts, men mer behöver göras. Här utvecklar Sverigedemokraterna sin syn på hur Myndighetssverige borde fungera.

Objektivitetsprincipen

Varje offentligt anställd har, liksom alla andra medborgare, en grundlagsstadgad rätt att omfamna vilken åsikt han eller hon vill i politiska, religiösa eller filosofiska avseenden. I egenskap av företrädare för myndigheten är den anställda däremot skyldig att handla sakligt och opartiskt. Detta är en förutsättning för att den offentliga förvaltningen och domstolarna överhuvudtaget skall fungera.

En offentligt anställd får under myndighetsutövning därför aldrig agera på ett sådant sätt att förtroendet för vederbörandes eller myndigheternas saklighet och opartiskhet kan komma att rubbas.

Över tid har den svenska tjänstemannatraditionen av oförvitlighet börjat urholkas. Allt från generaldirektörer till handläggare fördröjer medvetet eller låter egna intressen styra handläggningen. Incidenten med Transportstyrelsen 2017 har även visat att höga myndighetschefer har ringa eller ingen kunskap om hela eller delar av den verksamhet som de skall styra. Den senaste historien med vissa tjänstetillsättningar på Länsstyrelsen i Stockholms län påvisar dessutom att rättsröten är mer utbredd än vad man först skulle kunna tro.

Det finns även exempel på hur ideologi tillåts att direkt påverka myndighetsutövningen: i valet 2018 undertecknade medarbetare på Utrikesdepartementet ett ”upprop” där man pekade på att en särskild värdegrund skulle gälla på departementet och att regeringskonstellationer som av undertecknarna ansågs riskera att bryta mot denna skulle resultera i koordinerad olydnad från departementet gentemot regeringen.

Andra missförhållanden är när höga myndighetschefer uttrycker sig politiskt i sociala medier eller när uniformerade yrkens personal inte bara tillåts, utan även uppmuntras, delta i opinionsbildande manifestationer på arbetstid.

Förra regeringen beställde en utredning där frågan om ett återinfört tjänstemannansvar dessvärre avfärdades. Tidöpartierna är nu överens om att ta tag i frågan igen och det är bra.

Detta är emellertid inte nog, utan regeringen behöver arbeta aktivt med att avpolitisera myndigheterna, avpollettera aktivistiska och politiska direktörer och tjänstemän och motverka myndighetsaktivism.

Politiska myndigheter

Politiska myndigheter såsom Institutet för mänskliga rättigheter skall läggas ner. Mänskliga rättigheter stärks och bevaras bäst genom befintlig myndighetsstruktur som till exempel JO. Att Sverigebildsbesatta makthavare tycker att det är viktigt att få höga poäng enligt Parisprinciperna är i sammanhanget helt ointressant.

Myndigheter för övrigt bör heller inte bedriva opinionsbildande verksamhet som på ytan kan förefalla ha ett folkbildande eller upplysande syfte men som i själva verket syftar till att sprida en politisk agenda. Ett exempel på detta är Mediemyndighetens utbildning om ”könsnormer i bildspråk” som säkerligen har en behjärtansvärd ansats men som mest är en bedräglig torgföring av vänsterextrem propaganda riktad till våra barn. En bra start vore att förtydliga ett förbud mot myndighetsaktivism i samtliga myndigheters regleringsbrev.

Infiltration

Till den olyckliga listan med dysfunktionella myndigheter kan nu dessutom fogas ytterligare elände med den senaste tidens uppmärksammade fall där de systemhotande kriminella gängen infiltrerar alltifrån Kriminalvården till de kommunala förvaltningarna. Ett liknande och tilltagande problem är att tjänstemän med utländsk bakgrund systematiskt låtit sig vägledas av lojalitet till klanen eller familjen istället för plikten mot det allmänna. I dessa fall behöver det allmänna ha möjlighet att döma ut kännbara straff.

Myndighetsinventering

Tidöpartierna har genom statsbudgeten aviserat sammanslagningar av ett antal myndigheter och Statskontoret har på regeringens uppdrag analyserat de svenska nämndmyndigheterna och har kommit med förslag till effektiviseringar. Den här typen av reformer medför bättre hushållning och minskar slöseriet. Arbetet med effektivisering och inventering av myndigheter får aldrig stanna upp. Rätt myndighet måste göra rätt sak och ledas på rätt sätt. För att säkerställa detta behöver regeringen ta ett helhetsgrepp kring myndighetsfrågan och genomföra en fullständig myndighetsinventering. Syftet med denna är att fastslå vilka myndigheter som inte är samhällsnyttiga, kunde ledas bättre och utföra sina sysslor mer effektivt eller om deras egentliga uppdrag över-skuggats av ovidkommande hänsyn.

Den generella utgångspunkten bör vara att myndigheter, förutom att tjäna allmänheten, är till för att verkställa politiska beslut och/eller informera och utreda specifika angelägenheter inom myndighetens verksamhetsområde. Politik däremot skall bedrivas i de parlamentariska församlingarna och i den allmänna debatten. Forskning bör i möjligaste mån bedrivas på lärosäten – inte av myndigheter i övrigt. Myndigheter som är politiserade eller överflödiga eller vars uppdrag överlappar med andra effektivare myndigheters bör avvecklas, slås ihop eller reformeras i syfte att fokusera mer på sina kärnuppdrag.

Svenska institutet för Europapolitiska studier

Sieps (Svenska institutet för Europapolitiska studier) bör få ett förändrat uppdrag. Idag är Sieps något av en offentligt finansierad reklambyrå för EU. Myndigheten behöver reformeras för att istället bli ett granskningsorgan riktat mot EU:s politiska utveckling och förvaltning, och vilka konsekvenser och förändringar på dessa områden som EU-medlemskapet medför för Sverige över tid.

Sieps bör få i uppdrag att årligen upprätta ett EU-bokslut med fokus på hur mycket självbestämmande som flyttats från Sverige till EU, samt upprätta en ingående ”resultaträkning” kring Sveriges utgifter och intäkter i och med medlemskapet.

Matheus Enholm (SD)

Fredrik Lindahl (SD)

Lars Andersson (SD)

Martin Westmont (SD)